

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walumpu't Tatlo

Ang Apat na Salinlahi ng Adventismong Laodiceano: Pagbubunyag sa Patindi nang Patinding mga Karumal-dumal

Jeff Pippenger
2024-02-16

Ezekiel kabanata walo ay naglalahad ng apat na papaigting na mga karumaldumal na kumakatawan sa apat na henerasyon ng Laodiceanong Adventismo. Ang paghihimagsik noong 1863 ay nagbunga ng isang huwad na katapat sa dalawang tapyas ni Habakuk, gaya ng paglikha ni Aaron ng isang huwad na larawan ng paninibugho sa pamamagitan ng kaniyang gintong guya, sa mismong oras na ibinibigay ng Diyos kay Moises ang dalawang tapyas ng Sampung Utos. Nang simulan ng Laodiceanong Adventismo ang gawaing pag-aalis ng mga saligang katotohanan, gaya ng kinakatawan sa panaginip ni William Miller, ang pamunuan ng unang henerasyon ay nagsimulang tanggihan ang awtoridad ng Bibliya, at pagkatapos ay ang Espiritu ng Propesiya. Lumago ang paghihimagsik hanggang sa puntong dumating sa kanilang kasaysayan ang espiritismo ni Kellogg (panteismo) bago sumapit ang 1888.

Sa rebelyon noong 1888, ang espiritismo na kinakatawan ng mga silid ng guniguning larawan ni Ezekiel ay umabot sa puntong itinakwil ang mga sugo ng Minneapolis, ang propetisa, at maging ang Espiritu Santo.

Nakita namin sa aming karanasan na kapag ang Panginoon ay nagpapadala ng mga sinag ng liwanag mula sa bukas na pintuan ng santuwaryo tungo sa Kanyang bayan, sinusulsulan ni Satanas ang isipan ng marami. Ngunit hindi pa ito ang wakas. Magkakaroon ng mga sasalongat sa liwanag at sasapawan at pipigilan ang mga ginawa ng Diyos na Kanyang mga daluyan upang iparating ang liwanag. Ang mga espirituwal na bagay ay hindi nauunawaan sa paraang espirituwal. Ang mga bantay ay hindi nakasabay sa nahahayag na probidensiya ng Diyos, at ang tunay na mensaheng mula sa langit at ang mga mensahero ay hinahamak.

Mula sa pagpupulong na ito ay aalis ang mga lalaking nag-aangking nakaaalam ng katotohanan, na isinasakbat sa kanilang mga kaluluwa ang mga kasuotang hindi hinabi sa habihan ng langit. Ang espiritung kanilang tinanggap dito ay babaunin nila. Nangatog ako para sa kinabukasan ng ating adhikain. Yaong sa dakong ito'y hindi pasasakop sa mga katunayang ibinigay ng Diyos ay makikipagdigma laban sa kanilang mga kapatid na ginagamit ng Diyos. Gagawin nilang lubhang mahirap, pagdating ng mga pagkakataon na maaari nilang maipagpatuloy at maituloy pa ang gayunding uri ng pakikipagdigma na hanggang ngayo'y kanilang isinasagawa. Magkakaroon ang mga lalaking ito ng mga pagkakataong makumbinsi na sila'y nakikipagdigma laban sa Banal na Espiritu ng Diyos. Ang ilan ay makukumbinsi; ang iba nama'y mahigpit na kakapitan ang sarili nilang espiritu. Hindi sila mamamatay sa sarili at hindi nila pahihintulutan na pumasok ang Panginoong Jesus sa kanilang mga puso. Lalo at lalo pa silang madadaya hanggang sa hindi na nila makilala ang katotohanan at ang katuwiran. Sa ilalim ng ibang espiritu, sisikapin nilang ipataw sa gawain ang isang padron na hindi aaprubahan ng Diyos; at kanilang pagsisikapang isagawa ang mga katangian ni Satanas sa

pag-aangkin ng pamamahala sa mga isip ng tao, at sa gayo'y kontrolin ang gawain at adhikain ng Diyos.

Kung ang ating mga kapatid ay nag-ayuno, nanalangin, at nagpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap ng Diyos sa pulong na ito, at umupo nang mahinahon upang siyasatin ang Kasulatan nang magkakasama, naluwalhati sana ang Diyos. Nguni't ipinid ng diwa ng pagkiling na dinala sa pulong na iyon ang pinto sa pinakamayamang pagpapala ng Diyos, at yaong mga nagtaglay ng diwang ito ay hindi malalagay sa isang kanais-nais na kalagayan upang makakita ng liwanag hanggang sa sila'y magsisi sa harap ng Diyos at magkaroon ng kaunting pagkaunawa kung gaano kalapit na sila sa paghamak sa Banal na Espiritu at sa pagkakaroon ng ibang espiritu. *The 1888 Materials*, 832.

Pagkaraan ng 1888, si Sister White ay “nangamba para sa kinabukasan ng” iglesia at gawain ng Diyos. Nakita niya na ang kapulungang iyon ay magbubunga ng patuloy na espirituwal na pakikidigma sa hanay ng mga lalaking pinuno ng Adbentismong Laodiceano, at ang kontrobersiya hinggil sa “the daily” ay katibayan na ang kaniyang mga hula ay natupad sa mismong salinlahing iyon. Isang pakikidigma ang isinulong noon ng mga lalaking hindi “nagpasakop sa katibayang ibinigay ng Diyos” upang patunayan ang “mensaheng mula sa langit at ang mga mensahero,” at ang mga lalaking iyon ay nakipagdigma laban sa “Espiritu Santo ng Diyos.” Namasdan ng ikalawang salinlahi na ang palimbagan at ang sanatoryo ay tinupok hanggang sa lupa ng mga apoy ng paghatol ng Diyos.

Ngayong araw, tumanggap ako ng sulat mula kay Elder Daniells hinggil sa pagkawasak ng tanggapan ng Review dahil sa sunog. Labis akong nalulungkot habang pinagninilayan ko ang malaking kawalan sa adhikain. Batid kong ito'y isang lubhang mapagsubok na panahon para sa mga kapatid na namamahala sa gawain at para sa mga kawani ng tanggapan. Nakikibahagi ako sa pagdurusa ng lahat ng nagdurusa. Ngunit hindi ako nabigla sa malungkot na balita, sapagkat sa mga pangitain sa gabi ay nakakita ako ng isang anghel na nakatayo na may tabak na wari'y apoy, na nakaunat sa ibabaw ng Battle Creek. Minsan, sa liwanag ng araw, habang ang aking panulat ay nasa aking kamay, nawalan ako ng malay, at wari'y ang tabak na ito na nagliliyab ay pumihit muna sa isang direksiyon at pagkatapos sa isa pa. Ang kapahamakan ay wari'y sumusunod sa kapahamakan, sapagkat ang Diyos ay nalapastangan dahil sa mga pakana ng mga tao upang itaas at luwalhatiin ang kanilang mga sarili.

Ngayong umaga, ako'y nanalangin nang taimtim na pamatnubayan ng Panginoon ang lahat ng may kaugnayan sa tanggapan ng Review and Herald upang magsagawa sila ng masikap na pagsisiyasat, upang makita nila kung saang mga bagay nila binalewala ang maraming mensaheng ibinigay ng Diyos.

Noong ilang panahon na ang nakalipas, ang mga kapatid sa tanggapan ng Review ay humingi ng aking payo hinggil sa pagtatayo ng isa pang gusali. Sinabi ko noon na kung yaong mga pabor sa pagdaragdag ng isa pang gusali sa tanggapan ng Review and Herald ay nakalatag sa harap nila ang hinaharap, kung makikita nila kung ano ang mangyayari sa Battle Creek, hindi na magiging usapin sa kanila ang pagtatayo ng isa pang gusali roon. Sinabi ng Diyos: “Hinamak ang Aking salita; at Aking babaligtarin at ibabagsak.”

Sa General Conference, na ginanap sa Battle Creek noong 1901, nagbigay ang Panginoon sa Kanyang bayan ng patunay na Siya ay tumatawag sa reporma. Nasumbatan ang mga budhi, at nahipo ang mga puso; ngunit ang gawain ay hindi naisagawa nang lubusan. Kung ang mga matitigas na puso noon ay nabagbag sa pagsisisi sa harap ng Diyos, sana ay nasaksihan ang isa sa mga pinakadakilang kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos na kailanman ay nakita. Ngunit hindi pinarangalan ang Diyos. Ang mga patotoo ng Kanyang Espiritu ay hindi pinakinggan. Hindi humiwalay ang mga tao sa mga gawi na tahasang sumasalungat sa mga simulain ng katotohanan at katuwiran, na dapat lagi't laging panatilihin sa gawain ng Panginoon.

Ang mga mensahe sa iglesia sa Efeso at sa iglesia sa Sardis ay madalas na inulit sa akin ng Isa na nagbibigay sa akin ng mga tagubilin para sa Kanyang bayan. 'Isulat mo sa anghel ng iglesia sa Efeso: Ito ang sinasabi Niya na may hawak ng pitong bituin sa Kanyang kanang kamay, na lumalakad sa gitna ng pitong gintong kandelerero: Nalalaman Ko ang iyong mga gawa, at ang iyong pagpapagal, at ang iyong pagtitiis, at kung paanong hindi mo matitiis ang mga masama; at sinubok mo ang mga nagsasabi na sila ay mga apostol, at hindi sila, at nasumpungan mo silang mga sinungaling; at nagbata ka, at nagtiis, at alang-alang sa Aking pangalan ay nagpagal ka, at hindi ka nanglupaypay. Gayunman, mayroon Akong laban sa iyo, sapagkat iniwan mo ang iyong unang pag-ibig. Kaya't alalahanin mo kung saan ka nahulog, at magsisi, at gawin mo ang mga unang gawa; kung hindi, pariryan Akong agad sa iyo at aalisin Ko ang iyong kandelerero sa kinalalagyan nito, malibang magsisi ka.' Apocalipsis 2:1-5.

At sa anghel ng iglesia sa Sardis ay isulat mo: Ito ang sinasabi niya na nagtataglay ng pitong Espiritu ng Diyos at ng pitong bituin: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na may pangalan kang ikaw ay buhay, ngunit ikaw ay patay. Magbantay ka, at patibayin ang mga nalalabi, na handa nang mamatay; sapagkat hindi ko nasumpungan ang iyong mga gawa na ganap sa harap ng Diyos. Kaya't alalahanin mo kung paanong tinanggap at narinig mo; panghawakan mo ito, at magsisi. Kaya't kung hindi ka magbantay, darating ako sa iyo na gaya ng magnanakaw, at hindi mo malalaman kung anong oras ako darating sa iyo. Apocalipsis 3:1-3.

Nasaksihan natin ang katuparan ng mga babalang ito. Kailanma'y hindi pa natupad ang mga Kasulatan nang higit na mahigpit kaysa sa pagkakatupad ng mga ito.

Maaaring magtayo ang mga tao ng mga gusaling may pinakamasusing pagkakagawa, na hindi tinatablan ng apoy; ngunit isang dampi ng kamay ng Diyos, isang siklab mula sa langit, ay wawalisin ang bawat kanlungan.

"Itinanong kung mayroon akong maipapayo. Naibigay ko na ang payong ipinagkaloob sa akin ng Diyos, sa pag-asang mapipigilan ang pagbagsak ng nagliliyab na tabak na nakabitin sa ibabaw ng Battle Creek. Ngayon, ang kinatatakutan ko ay dumating na—ang balita ng pagkasunog ng gusali ng Review and Herald. Nang dumating ang balitang ito, hindi ako nagulat, at wala akong maibigkas. Ang mga babalang paminsan-minsan kong ipinahayag ay walang naging bisa kundi ang magpatigas sa mga nakarinig, at ngayo'y masasabi ko na lamang: Labis akong nalulungkot, labis na labis, na kinailangang dumating ang dagok na ito. Sapat na liwanag ang naibigay. Kung ito'y isinagawa, hindi na kakailanganin ang karagdagan liwanag." Testimonies, volume 8, 97-99.

Ang ikalawang henerasyon ng Adventismo ay hindi isang tagumpay, at, bilang katuparan ng kabanata walo ng Ezekiel, ang paghihimagsik ay patuloy lamang na tumindi.

Sa pamamagitan ng mga nakasulat na mensahe at ng apoy ay ipinahayag ng Panginoon na nais Niyang lumisan ang Kaniyang bayan sa Battle Creek. Nawa'y tulungan tayo ng Diyos na marinig ang Kaniyang tinig. Wala bang kabuluhan sa atin na ang ating dalawang dakilang institusyon sa Battle Creek ay tinupok ng apoy? Maaari ninyong sabihin, 'Ngunit ang bagong Sanitarium ay maraming pasyente.' Oo; ngunit kahit pa may maraming libong pasyente roon, hindi pa rin iyon magiging sapat na dahilan para ang ating mga tao ay magtayo ng mga tahanan sa Battle Creek at manirahan doon.

Dumarami ang mga tukso. Tinatanggihan ng mga tao ang liwanag na isinugo ng Diyos sa pamamagitan ng mga Patotoo ng Kanyang Espiritu, at pinipili nila ang sarili nilang mga lalang at sarili nilang mga plano. Patuloy pa bang ihihiwalay ng mga tao ang kanilang sarili sa Diyos? Kailangan pa bang ihayag Niya ang Kanyang di-pagkalugod sa isang higit pang hayag na paraan kaysa sa Kanyang nagawa na? Pamphlets, SpTB06, 45.

Ang mga tao ay "namimili ng sarili nilang mga panukala at sarili nilang mga plano," gaya ng kinakatawan ng pitumpung matatanda sa mga silid ng guniguni sa ika-walong kabanata ng Ezekiel, na nagpahayag, "Hindi tayo nakikita ng Panginoon." Ibinangon ng Panginoon ang isang propetisa at pinagkalooban Niya ang propetisang iyon ng "hayag na mga pangitain" sa loob ng eksaktong apatnapung taon, hanggang 1884. Nilagdaan Niya ang kaloob na ito, sapagkat ito'y ibinigay at winakasan Niya sa isang lungsod na ang pangalan ay Portland, at ito'y ibinigay Niya sa loob ng apatnapung taon. Bago magwakas ang "hayag na mga pangitain," sinimulang pahinain ng mga matatanda ang awtoridad ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya noong 1881 at 1882. Ang "hayag na mga pangitain," kung gayon, ay nagwakas noong 1884, at makalipas ang apat na taon ay naulit ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram sa Pangkalahatang Kumperensya noong 1888.

Ang paghihimagsik noong 1888 ay nagbunga ng pag-igting ng paghihimagsik na sa loob nito'y nasaksihan ang tuwirang panghimasok ng Diyos sa kasaysayan ng Laodiceang Adbentismo, sa pamamagitan ng pagsunog Niya sa gawain sa paglilimbag at sa gawaing pangkalusugan. Gayunman, ang mga tuwirang hatol na iyon ay hindi nagpigil sa nagpapatuloy na paghihimagsik. Noong 1919, naganap ang isang Kumperensiyang Biblikal, kung saan si William Warren Prescott, isa sa pangunahing mga rebelde ng ikalawang salinlahi, ang teologong sinanay sa mga unibersidad ng tumalikod na Protestantismo, ang pangunahing pinuno sa pagsusulong ng satanikong pananaw na ang "the daily" ay kumakatawan sa gawaing pangsantuwarayo ni Cristo; nagbigay siya ng isang serye ng mga presentasyon.

Itinala ng kasaysayan na sa kumperensiyang pang-Bibliya noong 1919, nagharap si Prescott ng isang ebanghelyo na ang naging buod ay ang pag-alis sa bawat aral ng propetikong mensahe ng mga Millerita. Maging tinangka pa niyang alisin ang dalawang libo't tatlong daang araw, subalit hindi niya iyon naisakatuparan. Gayunman, nagharap siya ng isang ebanghelyo na ganap na salat sa mga propetikong pagkaunawa ng mga Millerita. Tinanggihan sa pagpupulong ang kaniyang ebanghelyo, ngunit sa kabila nito, pinasya ng mga bulag na pinunong iyon na kunin ang kaniyang serye ng mga presentasyon at buuin ang mga ito bilang isang aklat na pinamagatang The Doctrine

of Christ. Ang aklat na iyon ang naging sagisag ng pagsapit ng ikatlong salinlahi ng Adbentismong Laodiceano.

Ang aklat ay kumakatawan sa ibang ebanghelyo kaysa sa Mileritang ebanghelyo ng Habakuk kabanata dalawa, at sinasabi sa atin ni Pablo na ang ibang ebanghelyo ay hindi man lamang ebanghelyo.

Ako'y namamangha na napakabilis kayong lumilihis mula sa kanya na tumawag sa inyo sa biyaya ni Cristo, patungo sa ibang ebanghelyo, na hindi naman tunay na iba; kundi may ilan na nanggugulo sa inyo at ibig nilang baluktutin ang ebanghelyo ni Cristo. Ngunit kahit kami, o isang anghel mula sa langit, ay mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo kaysa sa ipinangaral na namin sa inyo, maging sinumpa siya. Gaya ng sinabi na namin noon, muli kong sinasabi ngayon: kung ang sinuman ay mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo kaysa sa tinanggap ninyo, maging sinumpa siya. Galacia 1:6-9.

Ang ikatlong salinlahi ng Adventismo ay kinakatawan ng ikatlong kasuklam-suklam na gawa na binanggit ni Ezekiel, kung saan ang mga babae ay tumatangis kay Tammuz. Si Tammuz ay isang diyos ng Mesopotamia na kaugnay ng pagkamayabong at ng mga siklo ng vegetasyon. Minsan siyang inilalarawan bilang isang pastol o isang kabataang lalaki, na inuugnay sa pagbabago ng mga panahon at sa paglago ng mga pananim. Ang kamatayan ni Tammuz at ang kasunod niyang pagkabuhay na mag-uli ay nakaugnay sa kalendaryong pang-agrikultura. Ayon sa mitolohiya, si Tammuz ay mamamatay o maglalaho tuwing mga buwan ng tag-init, na tinitingnan bilang isang paglalarawan ng pagkalanta ng vegetasyon sa mainit at tuyong panahon. Ang pagtangis para kay Tammuz ay isang ritwal ng pagluluksa na kinapapalooban ng panaghoy sa kamatayan o pagkawala ni Tammuz sa mga buwan ng tag-init, na sinusundan ng kagalakan sa kaniyang pagkabuhay na mag-uli, na sumasagisag sa pagpapanibago ng vegetasyon at ng buhay-agrikultura.

Ang pagtangis para kay Tammuz ay kumakatawan sa isang huwad na mensahe ng Huling Ulan, na siyang kinakatawan ng ebanghelyo ni W. W. Prescott. Ang pag-alis sa pundasyong propetiko, na nagsimula sa paghihimagsik noong 1863, ay umabot sa puntong noong 1919 ay pinahintulutan ng Adbentismong Laodiceano na maitatag ang huwad na ebanghelyo. Ang huwad na ebanghelyong iyon ay ganap na nakabatay sa metodolohiya ng tumalikod na Protestantismo. Ang orihinal na arkitekto nito ay si W. W. Prescott, at gaya kay William Miller, ang ebanghelyo ng dalawang lalaking ito ay nakabatay sa kanilang saligang pagkaunawa sa "the daily" sa aklat ni Daniel. Ang dalawang ebanghelyo ay kinakatawan sa bahagi ng Ikalawang Tesalonica, kung saan unang natuklasan ni Miller na ang "the daily" ay kumakatawan sa paganismo. Sa bahaging iyon ay may isang uri, na kinakatawan ni Miller, na tumatanggap sa katotohanang iniharap ni Pablo, at isa pang uri na hindi nagtataglay ng pag-ibig sa katotohanan.

Isang uri sa mga huling araw, na kinakatawan ni Miller, ay "kinikilala" at tumatanggap ng huling ulan, at ang isa pang uri, na kinakatawan ni Prescott, ay tumatanggap ng makapangyarihang pagkadaya. Ang makapangyarihang pagkadaya na tinatanggap nila ay nakabatay sa isang bulaang ebanghelyo, na sa katotohanan ay hindi naman ebanghelyo, at tinutukoy nito ang isang huwad na mensahe ng huling ulan. Kaya, ang ikatlong kasuklam-suklam na bagay ayon kay Ezekiel ay ang mga babae (mga iglesia ng Adventismong Laodiceano), na tumatangis kay Tammuz. Ang kanilang

mga luha sa tag-init (ulan) ay nakalaan upang magluwal ng bunga ng pag-aani.

Ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang uri ng mensahe ng Huling Ulan ay laganap sa kabuuan ng Biblia at ng Espiritu ng Propesiya. Paulit-ulit itinuturo ng Biblia na ang ulan ay ipinagkakait sa bayang suwail.

Sinasabi, Kung ihiwalay ng isang lalaki ang kaniyang asawa, at siya'y umalis sa kaniya at maging asawa ng iba, babalik pa ba siya sa kaniya? hindi бага ang lupaing yaon ay lubhang madudungisan? ngunit ikaw ay nagpatutot sa maraming mangingibig; gayon ma'y manumbalik kang muli sa akin, sabi ng Panginoon. Itaas mo ang iyong mga mata sa mga matataas na dako, at tingnan kung may dakong hindi ka nasipingan. Sa mga daan ay naupo ka para sa kanila, gaya ng isang Arabiano sa ilang; at iyong dinungisan ang lupain sa pamamagitan ng iyong mga pakikiapid at ng iyong kasamaan. Kaya't ang mga ambon ay naipigil, at walang huling ulan; at ikaw ay may noo ng isang patutot, tumanggi kang mapahiya. Jeremias 3:1-3.

Nagsimulang makipagpatutot ang Laodiceanong Adventismo noong 1863, at mula noon ay naipagkait ang ambon. Ayaw nilang ikahiya ang kanilang paghihimagsik, at ang kakulangang iyon ng pagpapakumbaba ay nagbubunga ng noo ng patutot, at ang patutot sa hula ng Bibliya ay ang Papado. Sa ikatlong salinlahi isinasakatuparan ang huling gawaing paghahanda upang yumukod sa tatak ng patutot ng Roma. Ang paghahanda para sa ikaapat na salinlahi ay isinasakatuparan sa ikatlong salinlahi, sa pamamagitan ng huwad na mensahe ng huling ulan. Ang mga paghihimagsik noong 1863, 1888, at 1919 ay iniugnay sa Setyembre 11, 2001, sapagkat nang bumagsak noon ang mga gusali ng Lungsod ng New York, ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay bumaba at nagsimula ang tunay na huling ulan.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Nang magsimula ang huling ulan, hindi ito kikilalanin ng mga matatandang lalaki ng Laodiceanong Adventismo bilang ang huling ulan, sapagkat sila'y naindoktrinahan ng isang huwad na mensahe ng huling ulan, na inilarawan ni Ezekiel bilang mga babaeng tumatangis kay Tammuz, at, sa aplikasyon, bilang isang mensahe ng kapayapaan at katiwasayan.

“Tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit pang liwanag. Maliban kung tayo'y araw-araw na sumusulong sa pagpapamalas ng mga aktibong birtud na Kristiyano, hindi natin makikilala ang mga kapahayagan ng Banal na Espiritu sa huling ulan. Maaaring ito'y bumabagsak sa mga pusong nasa paligid natin, ngunit hindi natin ito mababatid ni matatanggap.” Testimonies to Ministers, 507.

Imposible para sa mga tagapagbantay ng sambayanan na kilalanin ang pagdating ng ulan ng huling panahon, sapagkat ang kanilang huwad na ebanghelyo ukol sa isang huwad na ulan ng huling panahon ay itinanggi ang posibilidad ng anumang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos, gaya ng naganap sa mga nagdaang kapanahunan.

Magkakaroon sa mga iglesya ng isang kagila-gilalas na pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos, ngunit ito’y hindi kikilos sa mga hindi nagpakumbaba sa harap ng Panginoon at nagbukas ng pinto ng puso sa pamamagitan ng pag-amin at pagsisisi. Sa pagpapahayag ng kapangyarihang yaon na nagpapaliwanag sa lupa sa kaluwalhatian ng Diyos, makikita lamang nila ang isang bagay na, sa kanilang pagkabulag, inaakala nilang mapanganib, isang bagay na magpapukaw ng kanilang mga takot, at maghahanda silang labanan ito. Sapagkat ang Panginoon ay hindi gumagawa ayon sa kanilang mga kaisipan at inaasahan, sasalungatin nila ang gawain. “Bakit,” wika nila, “hindi ba dapat naming makilala ang Espiritu ng Diyos, gayong napakaraming taon na kami sa gawaing ito?”—sapagkat hindi sila tumugon sa mga babala, sa mga pagsusumamo ng mga mensahe ng Diyos, kundi patuloy na nagsasabing, “Mayaman ako, at dumami ang aking mga tinatangkilik, at wala akong pangangailangan ng anuman.” Ang talento at mahabang karanasan ay hindi makagagawa sa mga tao na maging mga daluyan ng liwanag, maliban kung ilalagak nila ang kanilang sarili sa ilalim ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, at sila’y tawagin, piliin, at ihanda sa pamamagitan ng pagkakaloob ng Espiritu Santo. Kapag ang mga taong humahawak ng mga banal na bagay ay magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos, itataas sila ng Panginoon. Gagawin Niya silang mga taong may pagkilatis—mga taong mayaman sa biyaya ng Kanyang Espiritu. Ang kanilang malalakas na makasariling mga katangian, ang kanilang katigasan ng ulo, ay mahahayag sa liwanag na sumisinag mula sa Ilaw ng Sanlibutan. “Paparito akong madali sa iyo, at aalisin ko ang iyong kandelyero sa kaniyang kinalalagyan, maliban kung ikaw ay magsisi.” Kung hahanapin mo ang Panginoon nang buong puso, Siya’y masusumpungan mo. *Review and Herald*, Disyembre 23, 1890.

Ang mga matatanda sa ika-walong kabanata ng Ezekiel ay tumanggap ng isang ebanghelyo ng kapayapaan at katiwasayan noong 1919, at nang dumating ang ika-11 ng Setyembre, 2001, ang bunga ng tumitinding paghihimagsik na iyon ay nahayag sa kanilang kawalan ng kakayahang kilalanin ang pagdating ng huling ulan. Sa kasaysayang nagsimula sa panahon ng wakas noong 1989, inulit ng Diyos ang kilusang Millerita hanggang sa mismong titik. Si Miller ay isang sagisag ni Elias, at mahigpit na sinabi ni Elias kay Ahab na hindi magkakaroon ng ulan, maliban sa salita ni Elias.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagtalakay hinggil sa ikatlong salinlahi ng Adventismo sa susunod na artikulo.

Ang uring hindi napipighati dahil sa sarili nilang pagbagsak sa espirituwal, ni nagluluksa dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang selyo ng Diyos. Inaatasan ng Panginoon ang Kanyang mga sugo, ang mga lalaking may mga sandatang pamuksa sa kanilang mga kamay: ‘Sumunod kayo sa kanya sa buong lunsod, at hampasin ninyo; huwag magpatawad ang inyong mata, ni mahabag kayo; lipulin ninyo ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, at ang maliliit na bata, at ang mga babae; ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Kung magkagayo’y pinasimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay.’

Dito nakikita natin na ang iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang nakadama ng hagupit ng poot ng Diyos. Ang mga matatanda, yaong pinagkalooban ng Diyos ng malaking

liwanag at tumindig bilang mga tagapagbantay ng mga espirituwal na kapakanan ng bayan, ay tinaksilan ang ipinagkatiwalang tungkulin. Kanilang pinanindigan na hindi na kailangang hanapin ang mga himala at ang kapansin-pansing pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Ang mga salitang ito ay nagpapatibay sa kanilang kawalan ng pananampalataya, at sinasabi nila: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man ng masama. Siya ay lubhang maawain upang dalawin ang Kanyang bayan sa paghatol. Kaya't 'Kapayapaan at katiwasayan' ang sigaw mula sa mga lalaking hindi na kailanman itataas ang kanilang tinig na gaya ng trumpeta upang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang nakadarama ng matuwid na paghihiganti ng isang Diyos na nalalapastangan. Ang mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay sama-samang napapahamak.

Ang mga kasuklam-suklam na gawa na dahil sa mga iyon ang mga tapat ay dumaraing at tumatangis ay yaon lamang na maaaring matalos ng mga matang may hangganan, ngunit ang pinakamatitinding kasalanan, yaong nagdudulot ng paninibugho ng Diyos na dalisay at banal, ay hindi nahahayag. Ang dakilang Tagasuri ng mga puso ay nakababatid ng bawat kasalanang lihim na ginagawa ng mga manggagawa ng kasamaan. Ang mga taong ito ay nagiging panatag sa kanilang mga panlilinlang at, dahil sa Kaniyang mahabang pagtitiis, sinasabi nila na hindi nakikita ng Panginoon, at pagkatapos ay kumikilos na para bang tinalikdan Niya ang lupa. Ngunit masusumpungan Niya ang kanilang pagkukunwari at ilalantad sa harap ng iba ang mga kasalanang maingat nilang inilihim.

Walang kataasan ng ranggo, dangal, o karunungan makalupa, ni anumang sagradong pananungkulan, ang makapipigil sa mga tao sa pagsasakripisyo ng mga simulain kapag naiwang masusunod ang kanilang sariling mapanlinlang na mga puso. Yaong mga itinuring na karapat-dapat at matuwid ay napatutunayang mga pangunahing pinuno sa pagtalikod sa pananampalataya, at mga huwaran sa pagwawalang-bahala at sa pag-aabuso sa mga kahabagan ng Diyos. Ang kanilang masamang landasin ay hindi na Niya babatahin, at sa Kanyang poot ay makikitungo Siya sa kanila nang walang awa.

May pag-aatubili na inaalís ng Panginoon ang Kaniyang presensya mula sa mga pinagpala ng dakilang liwanag, na nakadama ng kapangyarihan ng salita sa paglilingkod sa iba. Sila noon ay Kaniyang mga tapat na lingkod, pinagkalooban ng Kaniyang presensya at patnubay; ngunit lumayo sila sa Kaniya at iniligaw ang iba sa kamalian, kaya't napasailalim sila sa di-pagkalugod ng Diyos. Testimonies, tomo 5, 211, 212.